

ÖNMAGÁÉRT HALLGAT MEG
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. JÚNIUS 13.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek> és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: 2Móz 5,1-2. v.
Lectio: Zsolt 50,1-23. v.
Textus: Zsolt 50,1. + 14-15. + 23. v.
Énekek: 42/1; 166/1-4; 151; 478/1-2; 401/5; 295/1-2;

OLVASMÁNY: Zsoltárok könyve 50. része:

„Ászáf zsoltára. A hatalmas Isten, az ÚR szól, és hívja a földet napkelettől napnyugatig. A tökéletes szépségű Sionon ragyogva jelenik meg Isten. Jön a mi Istenünk, nem hallgat. Előtte emésztő tűz, körülötte hatalmas szélvihar. Hívja az eget oda-fent, és a földet, mert ítélni akarja népét. Gyűljetek hozzám, híveim, akik áldozattal kötöttetek szövetséget velem! Igazságát hirdesse az ég, mert ítéletet tart az Isten. (Szela.) Hallgass, népem, most én beszélek! Izráel, most téged intelek! Isten, a te Istened vagyok én! Nem feddelek meg véresáldozataidért, sem állandóan előttem levő égőáldozataidért, de nem fogadok el házadból bikát, sem aklaidból bakokat. Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata. Ismerem a hegyek minden madarát, enyém a mező vadja is. Ha éhezném, nem szólnék neked, mert enyém a világ és ami betölti. Eszem-e a bikák húsát, iszom-e a bakok vérért? Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat! Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem. A bűnösnek pedig ezt mondja Isten: Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet, és szádra venni szövetségemet? Hiszen te gyűlölsz a feddést, és elveted igéimet! Ha tolvajt látsz, vele cimborálsz, és a paráznákkal tartasz. Szádból gonosz beszéd jön ki, nyelved csalárdságot sző. Ahol csak vagy, testvéred ellen beszélsz, anyád fiát is bemocskolod. Ilyeneket csinálsz, és én hallgassak? Azt hiszed, én is olyan vagyok, mint te? Megfeddelek, és mindezt szemedre vetem! Értsétek meg ezt ti, akik elfeledtek Istenről, különben elragad menthetetlenül! Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.”

Igehirdetés előtti imádság:

Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk Tenéked azért a kis esőért, ami eshetett az éjjel, és ma reggel. Köszönünk minden csepp esőt, ami megöntözi a szomszédhozó földet. És Tőled kérünk bőséges esőt, bőséges áldást a földre, és szomszédhozó lel-künkre is.

Köszönünk Neked minden Igét, ami megerősített életünket az elmúlt időszakokban. Köszönünk Neked minden szót, ami erőt adhatott, ami vigasztalást nyújtott, ami reménységet adott. Köszönünk Neked mindent, amiben megérezhet-tük, hogy mellettünk vagy, közel vagy hozzánk és nem hagytál el, bármi is ért min-

ket és bármi is szorongatja az életünket. De kérünk. áraszd ránk kegyelmedet! Áraszd ki ránk áldásodat! Te adj nekünk szabadságot a Te Igédben, és kegyelmedben. Te adj nekünk életet és reménységet a Te ígéreteid által, Jézus Krisztus szövetségében. Téged kérünk, áldd meg az istentiszteletünket! Hadd érezhessük meg jelenlétedet, közelségedet, és szólj hozzánk irgalmasan, úgy, ahogy bölcsességed szerint arra most szükségünk van. Áraszd ki Szentlelkedet, hogy amit ember el nem mondhat nekünk, a Te Lelked elmondja Igéd által, a Te nagy neved dicsőségére!
Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Zsoltárok könyve 50 részének 1+14-15+23. verse:

„A hatalmas Isten, az ÚR szól, és hívja a földet napkelettől napnyugatig. (...) Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat! Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem. (...) Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.”

Szeretett Testvéreim!

Általános iskolás korunkban, az egyik osztályban történt, hogy szünetben a tanítónő megüzentte: késni fog, de addig is csinálják azt, amit feladatként kiadott. Többen is hallották az utasítást, tovább is adták, de az az osztály nem hallgatott rájuk. Becsengetés után is játszottak, fecsegték, zajongtak. De megérkezett a tanító néni, és hangosan, haragosan, úgy, hogy a többi osztályban is lehetett hallani, rákiáltott az osztályára: „Miért nem csináljátok azt, amit mondtam?” Nagy csend lett az osztályban. De még a többi osztályban is, ahol hallották. Olyan volt ez a hangos, fájdalmas, haragos, panaszos kiáltás, ami mindenkire hatott. „Miért nem csináljátok azt, amit mondtam?” És néhány pillanatra szinte az egész iskola elhallgatott. Ez alól a kérdés alól nem lehetett abban a pillanatban kibújni. Az a számonkérés valahogy mindenkinek szólt.

Ez a prófétai zsoltár így szól az Örökkévaló Isten nevében is. Az ÚR, akinek a neve azt jelenti: „vagyok, aki vagyok”, „leszek, aki vagyok”, „vagyok, aki leszek”, tehát mindig jelen vagyok. Rám mindig számíthattok. Engem nem tudtok megkerülni. Velem mindig számolnotok kell. De bennem mindig bízhattok. A mindig jelenlévő szólítja meg népét, üzen a népének, de az egész teremtett világnak is. Itt még a követein, embereken keresztül, a zsoltároson keresztül üzen. De szólítja a teljes földet, minden népet, hogy számon kérje őket életük, tetteik miatt.

Most még emberek mondják, most még a zsoltáros éneklő, üzeni, hogy jön az Isten, és meg kell állnunk előtte. De egyszer majd mindannyian ott fogunk állni az élő Isten színe előtt. Most még tudunk vitatkozni az Istennel, el tudjuk tagadni őt. Úgy tehetünk, mintha nem is hallottuk volna őt, mintha nem is létezne, mintha nem is hallottuk volna meg az üzenetét a szolgálóin keresztül, de egyszer minden ellenvetés el fog némulni. Amikor megjelenik teljes dicsőségében, akkor, ha halk és szelíd hangon szól is, mindenki meghallja, kikerülhetetlenül. Akkor csupán a megjelenése is azt fogja kérdezni tőlünk: „Miért nem tettétek azt, amit mondtam?”

Az Úr Jézus Krisztusról írja János apostol a Jelenések könyvében: „*Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen. Én vagyok az Alfa és az Ómega így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható.*”

A Mindenható Isten mindenki számára nyilvánvaló megjelenéséről szól az 50. zsoltár első része is, amit felolvastam lekióként. Megjelenik, jön az Isten, és kérdez. Ez a próféta, Isten üzenetét meghirdető zsoltár arra emlékeztet, azért íródott, és a hagyomány szerint ezt a hétévenkénti nagy ünnepen olvasták fel, mondták el: hogy az élő Istent nem lehet lefizetni. Őt nem lehet megvesztegetni. Mivel is tudnánk Istent lefizetni, megvesztegetni, amikor az övé a menny és a föld? Mivel is tudnánk Istent bármire is kényszeríteni, amikor övé a hatalom mennyen és földön? Mivel tudnánk befolyásolni, meglepni, rászedni, amikor tökéletesen ismeri a látható és a láthatatlan világot?

Az ellen a felfogás és magatartás ellen szól ez a zsoltár, amely szerint Istent mi, emberek befolyásolni tudnánk az ajándékainkkal, az imakampányainkkal, vagy bármivel, amiről azt gondoljuk, hogy Isten jóindulata megvásárolható. A szent, dicsőséges, örökkévaló Istent, mi, porszem emberek nem tudjuk az „adok, hogy adj” elvével, gyakorlatával bármire is rávenni.

A tökéletes Isten annyira más, annyira tiszta, hogy nála azokkal a módszerekkel, amelyekkel mi, emberek egymást, és ennek a világnak a hatalmasait és befolyásosait lekenyerezni akarjuk, nem érhetünk célt. Istent nem tudjuk sem rákényszeríteni akaratainkra, sem manipulálni őt. Hiszen nem találunk rajta fogást, nem találjuk meg a gyengéit, mert nincs Neki. Azért tudunk mi embereket manipulálni, befolyásolni, lekenyerezni, mert vannak gyengéik. A tökéletes Istennek nincs.

Ezzel szemben az élő Isten szeretettel és bölcsen segít. Megadja azt, ami bölcsessége szerint a legjobb. Úgy adja, amint szerinte az jó. Mert Ő jósággal és igazsággal cselekszik. És elfogadja a mi közeledésünket. Ha üres kézzel jövünk is hozzá, ha üres szívvel jövünk is hozzá, s már semmink nincs, amit tudnánk neki adni, csak jövünk...; ahogy az egyik énekünk mondja: „Jövök, semmit sem hozva, keresztedbe fogózza...” (458. dicséret) – elfogadja a mi közeledésünket. De az Istenhez való közeledésünk nem történhet a befolyásolás, a lekenyerezés akaratával, hanem csak a hála, a köszönet érzésével és indulatával. Vagy: Jövök Uram, mást nem tehetek. Itt vagyok, és tégy úgy, ahogy Te jónak látod.

Mennyei Atyánk bátorít minket, hogy hívjuk segítségül életünk nehézségeiben. És adjunk hálát neki, amikor az áldásai, a könyörületét tapasztaljuk. Bátorít arra, hogy kérjük és várjuk jóságos beavatkozását. Mert szeret adni. Öröme van abban, hogy könyörüljön. Nem gyönyörködik a bajunkban és szenvedésünkben. De hívjuk segítségül Őt önmagáért. Azért, mert engedi, hogy megkeressük. Azért, mert szívesen ad. Azért, mert szeretjük Őt. Vagy legalább is szeretni akarjuk Őt.

Jézus Krisztus így mutatta be nekünk az Atyát: „*Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik. Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz*

létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?” (Máté 7,7-11)

Az Úr Jézus Krisztus az imádságaiban mindig bizalommal kért. Azzal a bizalommal kérte mindig az Atyát, hogy ő meg fogja hallgatni őt. Ezért azt láthatták a tanítványai, hogy miközben kért, már hálát is adott az Atyának, aki meghallgatta őt. Egy helyen így olvassuk az imádságát: „*Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.*” (Jn 11,41-42) Ez a bizalommal mondott hálaadás arról tanúskodik, hogy mennyei Atyánk jóságához, szeretetéhez nem fér kétség. Az ilyen bizalommal mondott köszönetmondás Istent dicsőíti.

Pénteken, a bibliaórán, Jakab levele alapján arról beszélgettünk, mit jelent az, hogy kételkedés nélkül kérni, hittel kérni. A hit azt is jelenti, hogy bizalom, hűség. Az eredeti görög szó, amit kételkedéssel fordítunk, azt is jelenti, hogy vitatkozik. Önmagával is vitatkozik. A kételkedés szavunk is erre utal: kétfelé csapong. Hittel kérni ezt jelenti: bizalommal, vitatkozás nélkül, hűséggel kér. Ez az a kérés, amit Jézus is gyakorolt. Nem mondja: vagy meghallgat az Isten, vagy nem. Hanem bízom benne, hogy meghallgat, és teszi azt, ami jó.

Ezért is mondja a zsoltáros Isten üzenetét: *Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.*

De mi ez a hálaadás? Egy sebészorvos mondta el, hogy egy nagy műtétet végzett, aminek hosszú gyógyulási ideje volt. A külső sebek viszonylag gyorsan begyógyultak, de a belső varratoknak hosszabb gyógyulásra volt szükség. Ő a lelkére kötötte, hogy vigyázzon magára, ne emeljen semmit, és lassan, óvatosan, fokozatosan terhelje a szervezetét. A beteg elmondta, hogy mennyire köszöni a műtétet és milyen hálás érte. Aztán néhány nap múlva a beteg megint ott volt a kórházban, s ugyanakkor az orvosnak súlyos, életmentő műtétet kellett végrehajtania rajta. Mert a betege nem hallgatott a figyelmeztetésre. Megerőltette magát, hiszen neki már semmi baja. Több varrat is szétnyílt odabent. Nehezebb, keservesebb műtét következett, mint az első volt. S ez az orvos azt mondta, hogy ha a betege igazán hálás lett volna a sikeres első műtétért, akkor betartotta volna az utasításait.

Ezt jelenti az, amikor Isten azt mondja, hogy hálával áldozz! Istennek akkor áldozunk valóban hálával, ha betartjuk azt, amit kér tőlünk. Ha tiszteljük Őt és tiszteljük a szavát. Akkor tiszteljük meg, akkor vagyunk hűségesek hozzá, azzal mutatjuk meg valóban a hálánkat, ha figyelembe vesszük tanácsait, és követjük útmutatásait. Ő kész a szabadítónk lenni, de nem örül annak, nem örülhet annak, ha mi újra és újra visszamászunk abba, ahonnan ő kiszabadított minket.

Ezért olyan nagy a panasza az Isten népére, mert ugyan viszik az oltárra a hálaáldozatukat, de mégis úgy élnek, mintha semmi közük nem lenne Isten tanácsához, törvényéhez, akaratához. „*Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet, és szádra venni szövetségemet? Hiszen te gyűlölöd a feddést, és elveted igéimet! Ha tolvajt látsz, vele cimborálsz, és a paráznákkal tartasz. Szádból gonosz beszéd jön ki, nyelved csalárdságot sző. Ahol csak vagy, testvéred ellen beszélsz, anyád fiát is bemocskolod. Ilyeneket csinálsz, és én hallgassak? Azt hiszed, én is olyan vagyok, mint te? Megfeddelek, és mindezt szemedre vetem!*” (Zsolt 50,16-21)

Újra utalok itt a pénteki bibliaórára. Azt olvastuk ott Jakab levelében, hogy Isten szemrehányás nélkül adja ajándékait azoknak, akik kérik tőle. Szemrehányás nélkül. Fenntartás nélkül. Nyitott szívvel. De a kérdésben benne van az engedelmesség, a vitatkozás nélküli kérés. Isten akarja a jót adni. Akarja a szeretetét adni. De legyünk nyitottak arra, amit ő mond és ad.

Mert hálátlanság részünkről, akik hiszünk Jézus Krisztusban, ha továbbra is olyan életet élünk, amiből pedig Jézus Krisztus ki akar szabadítani. Ő azért jött, azért halt meg értünk a golgotai kereszten, hogy ne kelljen tovább a bűn mindent beszippantó örvényében élni. Jézus Krisztus az életét áldozta értünk, mert csak az Ő áldozataért fogadhat el minket az Isten úgy, ahogy vagyunk. Jézus Krisztus szabadított meg az Isten ítéletétől, amit a hitetlenségünkkel, az engedetlenségünkkel, a szeretetlenségünkkel, közönyünkkel, a tökéletlenségünkkel érdemeltünk ki.

Mivel kiszabadított minket, mindezért örök hálával tartozunk neki. Mint ahogy örök hálával tartozunk azért, hogy kitart mellettünk, hűséges hozzánk a hűtlenségünk ellenére is. Örök hálával tartozunk azért, mert jelen van az életünkben, és segít elhordozni életünk terheit, küzdelmeit, nyomorúságait.

De ez a hálaadás Isten felé, nem azt jelenti, hogy letudjuk egy „köszönömmel”, letudjuk egy hálaáldozattal, letudjuk egy istentisztelettel, mai egy óra a százhatvannyolc órából, hanem ez a hálaadás elsősorban az egész életünk odaszánását jelenti Istennek. Istennek szánjuk oda az életünket. Azzal adunk hálát, ha benne való bizalommal, a bűnbocsánat és az örök élet reménységében élünk, és minden igyekezetünkkel azon vagyunk, hogy betartsuk a törvényeit, a tanácsait és rendelkezéseit.

Az Isten iránti hálátlanság nem abban mutatkozik meg, ha nem adunk adományokat, hanem először abban, hogy nem adjuk neki a szívünket, annak ellenére sem, amit Ő értünk tett. Istent gyalázza az, hogy ha látszólag vele vagyunk, az életünk pedig ellene van. Ezért kérdés: meg kellene-e hallgatnia Istennek az imádságainkat, amikor mi semmibe vesszük az Ő Igéjét?

Meg kellene-e hallgatnia a kéréseinket, amikor mi nem törődünk az ő kéréseivel?

S amikor itt nem folytatom, és látszólag nincs válasz, azért nem kell folytatnom, azért nincs válasz, mert az igazi választ Isten Szentlelke munkálja bennünk, a lelkünkben, az életünkben.

Szent és dicsőséges Isten a mi Urunk. Nincs rajta kívül más Isten. Nincs, aki nagyobb lenne nála, aki megelőzné, aki neki parancsolhatna, befolyásolhatná őt.

Nem azért hallgat tehát meg minket, mert rászorulna a mi imádságainkra, ajándékainkra. Azért hallgat meg, mert még ez is Őt dicsőíti. Önmagáért hallgat meg az Isten, és ez az Ő saját döntése, amit semmivel nem lehet befolyásolni.

Nem lehet befolyásolni, és mégis szereti meghallgatni a kéréseinket. Ezért lehet tőle kérnünk, szabad tőle kérnünk, hálaadással a szívünkben.

Hálaadással, hogy ő meghallgat az ő bölcsessége, jótetszése szerint, úgy, ahogy legjobb nekünk, s mindazoknak, akikért imádkozunk. Mert szeret. Meghallgat, mert Isten jóságos Isten. Ezért legyen az imádságunk olyan, amely kifejezi, hogy nem

üzletelni akarunk az Istennel, hanem hódolni előtte alázattal. S akkor bizalommal hallgathatjuk szavát: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem. (...) Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.*”

Annak mutatom meg Isten szabadítását. S ebben is legyünk alázatosak Isten előtt. Mert ezt a szabadítást nem mindig úgy mutatja meg, ahogy mi kérjük. Hanem úgy, ahogy a nevét dicsőíti. Ahogy valóban a legjobb. Az a szabadítás, amit ő készített, és ő készít nekünk itt Jézus Krisztusban, mindennél több. S a földi élet küzdelmei között is megmutatja Isten a szabadítását. De úgy, ahogy nekünk a legjobb lesz. S akkor, amikor nekünk a legjobb lesz. Ezért várjuk hálaadással azt, hogy meghallgatja kéréseinket, és megcselekszi végül velünk azt, ami jó. Ámen

Imádkozzunk!

Örökkévaló mennyei Édesatyánk, jóságos Isten! Aki figyelsz ránk, törődsz velünk! Hajunk szála és minden gondolatunk ismert előtted. Kérünk, légy velünk, jöjj közel hozzánk! Hálát adunk Tenéked, hogy a Fiadat is értünk adtad, csakhogy életünk teljes lehessen itt, a Földön, és az örökkévalóságban.

Urunk, amikor a veszteségeink, a fájdalmaink, a gyászunk, a félelmeink, a mélybe húzó sötét gondolataink jutnak eszünkbe, éreztesd meg kérünk, velünk, hogy előtted van minden imádságunk, és nem feledkeztél meg rólunk, és nem fogsz örökké a nyomorúságban, keserűségben hagyni.

Imádkozunk, Istenünk, gyászoló testvéreinkért! Vedd körül őket vigasztaló, megerősítő, hitben előre néző kegyelmeddel. Könyörgünk a kórházba levőkért, és az otthonukban szenvedőkért. Könyörgünk a frissen műtöttekért, légy az ő gyógyítójuk. Imádkozunk azokért, akik megpróbáltatásokat szenvednek, lehetetlen helyzetben vannak: adj nekik szabadulást! Könyörgünk a vizsgázókért. Így könyörgünk a lelkészképesítő vizsgákra menőkért is. És hálát adunk azokért, akik mögött sikeres vizsgák lehetnek.

Imádkozunk gyülekezetünkért, hogy áldássá legyünk, mint akik hálával áldoznak Neked, egész életünk odaszánásával. Áraszd ki rajtunk keresztül kegyelmedet erre a városra, hogy mind többen lehessenek, akik megismernek Téged, akik szeretnek Téged, s akiknek életét körülveszed a gyógyulás, a szabadulás örömeivel!

Imádkozunk a héten nyári szabadságra induló gyermekekért, diákokért. Urunk, őrizd meg őket akkor is, amikor időnként talán a szüleik is kénytelenek emberileg őrizetlenül hagyni őket. S kérünk, könyörülj rajtunk, hogy miközben a nyár szabadsága, felszabadultsága hív, ne hogy felszabaduljunk a bűnre, az Isten elleni lázadásra, a zúgolódásra, és a hitetlenségre.

Könyörgünk mindazokért, akik most is a Covid-osztályokon dolgoznak. Könyörgünk az ott fekvő betegekért, a lélegeztető gépen levőkért! Urunk, olyan sok veszedelem leselkedik rájuk: légy a szabadítójuk!

S amikor imádkozunk, amikor Hozzád fordulunk, kérünk, szabadíts fel arra, hogy bátran tudjunk kérni, bizalommal és kételkedés nélkül. Ámen